

mystisk Landbo-Viden, som det nok var værd for en Københavner at lade sig belære af.

Jyttes Ligegyldighed krænkede dem, og de blev for hver Dag mere onskabsfulde.

Deres Chikanerier gik tilsidst saa vidt, at hun maatte tale til Karsten om det. Men da hans Trusler og Eder blot forværrede Forholdet, søgte hun at tage sine huslige Genvordigheder fra den latterlige Side. Og virkelig kunde hun undertiden næsten more sig over den Opfindsomhed, hvormed de to Gamle i deres stumme Arrigskab stadig sammenbryggede nye Bryderier og Plager til hende.

En god Del af sin Pirrelighed tilskrev hun iøvrigt sin Tilstand, som uafbrudt beskæftigede hende i hendes Ensomhed. Og ofte tænkte hun paa, hvad det dog var for en afsindig Verdensorden, der gjorde Kvinderne saa værgeløse overfor Indtryk netop paa et Tidspunkt, da deres Sind burde være beskyttet mod Stemningernes Stormkast og hvile uforstyrrelig i rolig Forventning. Kunde man undre sig over, at Menneskene fødtes til Ulykke, naar Svangerskabet prisgav Mødrene til allehaande sygelige Følelser og abnorme Lyster, der fyldte Sjælen med Kvalme? . . .

Regelmæssigt hver anden Eftermiddag tog hun til Byen for at se til sin Mor, som trods sin Svaghed ikke vilde paa Landet denne Sommer, fordi hun ikke mere kunde komme til Storeholt. Bagefter gik